

Esa Lalli

Demokratia ja tasa-arvo

Novelleja

Esa Lalli

Demokratia ja tasa-arvo.

Pamfletti.

Sekä

Novellit:

Punaviiniä.

Ja

Skenaario.

© 2018 Esa Lalli

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0573-5

Esa Lalli

Demokratia ja tasa-arvo

Pamfletti

Demokratia.

1945 George Orwell julkaisi kirjan: ”Eläinten vallankumous”. Sen keskeisin teema oli: ”Kaikki eläimet ovat tasa-arvoisia, mutta toiset ovat tasa-arvoisempia kuin toiset”. (Vaikka hän kirjoitti eläimistä, niin kyllä hän tarkoitti meitä ihmisiä). Näin on myös tänäpäivänäkin, kuten se on ollut ihmiskunnan alusta saakka ja tulee olemaan hamaan tulevaisuuteen.

Tasa-arvo on demokratian yksi peruspilari. Demokratialla on hyvin pitkät perinteet. Ensimmäisten ihmispopulaatioiden perheet, sukulaiset ja klaanit tunsivat yhteenkuulumisen tunteita ja arvostivat toistensa mielipiteitä ja toveruutta. Se oli tärkeä hengissä selviämisen edellytys kamppailussa elintilasta ja ravinnosta.

Antiikin Kreikassa se saavutti lieenee kukoistuksensa. Silloin kansalaisoikeudet tulivat suurimmalle osalle kansaa, vain orjat jäivät osattomiksi. Kansalaisoikeudet takasivat sanan- ja ilmaisuvapauden ja sitä käytettiin runsaasti puheiden ja puhenäytelmien muodossa. Myös kirjoitetun sananvapaus edisti demokratian kehitystä.

Onko nyt tänäpäivänä demokratia saavuttanut huippunsa? Epäilen sitä. Eduskunnassamme on 200 edustajaa sekä heillä kaikilla omat avustajansa. Kuitenkaan he eivät ole itsenäisiä, koska eri puolueiden ryhmänjohtajat määräävät ryhmä-

kurin, eli kuinka rivikansanedustajan tulee äänestää ryhmänjohtajia miellyttävällä tavalla. Silloin rivikansanedustajien omat näkemykset ja omantunnon ääni jäävät merkityksettömäksi. Onko tämä demokratian mukaista? Eikö tämä ole harvainvaltaa? Kuinka voidaan palauttaa aito demokratia? Ovatko kansanedustajat tasa-arvoisia, vai ovatko toiset tasa-arvoisempia kuin toiset? Onko sielläkin kiusattuja ja kiusaajia, kuten seksuaalista häirintää?

”Rivikansanedustaja” on mielestäni ruma sana. Se on kuitenkin tämänpäivän todellisuutta. Kansanedustajan tulisi edustaa sitä kansanosaa josta hänet on valittu ja valtuutettu huolehtimaan oman vaalipiirinsä eduista ja edistämään niitä. Ehdokaskelpoisuus edellyttää, että ehdokas / edustaja on rehelliseksi tunnettu ja moitteeton. Näin teoriassa. Se ei kuitenkaan näytä olevan käytännössä mitenkään merkittävä vaatimus. Jos tuomioistuin on langettanut jonkin tuomion, esim. talousrikoksesta tai rasistisista puheista ja yllytyksestä kansanryhmää vastaan, niin onko ehdokas / edustaja vieläkin moitteeton? Jos on eduskunnassa televisiokameroiden edessä valehdellut julkisesti koko kansan edessä, niin onko hänkin moitteeton? Ovatko äänestäjät niin tyhmiä, että äänestävät kerta kerran jälkeen samoja ehdokkaita, vaikka heidät olisikin todettu virallisesti rikollisiksi tai muutoin epäluotettaviksi?

Ennen vaaleja ehdokkaat lupailevat monta hyvää ja kaunista, mutta se on useinkin pelkkää sananhelinää, koska

ryhmäkuri lopulta määrää mitä tehdään ja päätetään. Vaaliko-
neiden vastauksien laatimisessa auttaa mielellään toverit ja
piirijärjestöt, joten itse ei tarvitse tietää mitään. Puolueet ovat
viimevuosikymmenten aikana suosineet ”Julkkiksia” ehdok-
kaiseen, he ovat voineet olla esimerkiksi urheilijoita, joikuvia
kitaran rämpyttelijöitä tai lihasten pullistelijointa tai muutoin
kuuluisuutta saaneita henkilöitä. Heiltä ei edellytetä vähäisin-
täkään poliittista valmentautumista ja se on puolueen kannalta
suuri etu, koska silloin he ovat helposti ohjailtavia rivikansan-
edustajia. He eivät mitenkään vaaranna mielipiteillään ryh-
mänjohtajan (arvo)-valtaa. Yleensä he ovat äänettämiä, mutta
toisinaan ryhmänjohtaja voi antaa valmiin paperin heidän
luettavakseen eduskunnan täysistunnossa. Jotta asia tuntuisi
luontevalta, niin edellytetään, että edustaja lukee sen niin
huolellisesti etukäteen, että osaa sen kertoa ”omin sanoin”.

Koska käytännössä ryhmänjohtajat tekevät varsinaisen
eduskuntatyön, niin eikö olisi jo aika supistaa edustajien
määrää, esim. puoleen nykyisestä? Tarvitaanko edes niin-
kään paljon?

Mielestäni olisi etsittävä vähintään vuosi ennen vaaleja
kansanedustaja ehdokkaita. Sekä tulisi vaalipiireissä olevien
piirijärjestöjen ryhdistäytyä ja tutkia ja valmentaa ehdokkaita
löytääkseen ehdokkaat joiden aidot mielipiteet ja näkemykset
parhaiten vastaavat oman vaalipiirin tarpeita ja joihin ehdokas
aidosti sitoutuu ilman ”takinkääntäjä” uhkaa. Näissä karsin-

tatilaisuuksissa karsiutuisivat ennsimmäisinä ”lahopäät”, vaikka loput olisivatkin järkeviä, niin se ei vielä riitä, vaan on osattava myös sanoa sanottavansa selkeästi. Jos jonkun ulosanti on heikko tai liian helposti mukautuu ulkopuoliseen painostukseen, niin hänetkin on paras karsia pois.

Näistä lopuista eduskuntaan valituista ei saa tulla ”riviedustajia” vaan oman vaalipiieinsä asioiden ja etujen valvoja. Jos näin tapahtuisi, niin sitten voisimme unohtaa kokonaan ruman ”rivikansanedustaja” tittelin. Vaalipiirissä olisi myös hyvä keskustella kaikkien puolueiden vaalipiirin edustajien kanssa ja siten etsiä niitä avainkohtia joita kaikki voisivat tukea puolueesta riippumatta, kunhan ne vain edistävät oma alueen tarpeita ja toiveita. Edustajien tulee olla myös piirijärjestöön jatkuvassa yhteydessä ja piirijärjestön valvoa edustajan toimia. Tämä ei mitenkään poista koko kansan etua, koska, jos alueet menestyvät, niin silloin koko kansa menestyy. Tosin on olemassa kirjoittamaton laki: ”Koko kansan etu on yksilön ja pienen ryhmän etua tärkeämpi”, joten kokonaisuuden tajuaamalla voi joustaa myös omista vaatimuksista, jos se on tarpeellista.

Ökyrikasta edustajaa ei kannata valita, koska hän ei ymmärrä köyhän eikä keskiluokkaisensa elämäntilanteita. Ei tyhjätaskuakaan kannata valita, koska hän ei ilmeisestikään tajua taloudenpidon perusasioita. Lienee paras on keskiluokkaa edustava henkilö, mikäli hän muutoin täyttää vaatimukset.

Lukekaa myös Mauri Sariolan ”ISÄNMAAN PARTURIT”, huomaatte, ettei mikään ole muuttunut näiden vuosikymmenten aikana.

Vanhan sanonnan mukaan: ”Ei korppi korpinsilmää puhkaise”, joten mikään ei tule muuttumaan, ellei kenttäväki sitä muuta. Se on mahdollista vain jos äänestäjät valveutuisivat ja äänestäisivät vain rehellisiksi tunnettuja, moitteettomia henkilöitä, jotka tiedetään ajavan kansan, eikä omaa etuaan. **Onko niitäkin?**

Tidämme mitä ”takinkääntäjä” termillä tarkoitetaan, mutta on vielä toinenkin ryhmä:

”Takin vaihtajat”. Toiseksi viimeisin vaihtoi punaisen takkinsa kokomustaan takkiin. Kuka hän on? Annan vielä toisenkin vihjeen: hän päästi suustaan sammakon ja vaati tai ainakin ehdotte, että työttömien on ryhdyttävä puhelinmyyjiksi. Jos häntä ei valita seuraavaan eduskuntaan, vaan hän joutuisi työttömäksi, niin onko hänkin valmis ryhtymään puhelinmyyjäksi? Puhelinmyyjä pyrkii myymään sellaisia tuotteita joita ei muutoin tulisi ostettua. Osa on ihmisille täysin tarpeettomia. Siihen liittyy myös sen nurjapuoli: agressiivinen puhelinmyyjä myy tai houkuttelee myös dementuneita vanhuksia tilaamaan lehtiä tai jotain muita tuotteita joita vanhus ei tarvitse.

Voi olla että vanhukset unohtavat mitään tilanneensa ja eivät osaa niitä heti perua. -Mutta laskuja alkaa tulemaan,

jolloin he saattavat joutua maksamaan turhia laskuja pankissa, koska heillä ei ole kotonaan nettiyhteyttä, jos osaisivat edes sitä käyttää. Pankki ottaa myös jokaisesta laskusta oman osuutensa. Jos vanhus unohtaa maksaa laskun, niin perintätoimito alkaa lähettelemään maksumuistutuksia, joiden hinta nousee kerta kerralta suuremmaksi. Itse olen laittanut puheliimeeni eston, joka estää puhelinmyyjien soitot, samoin sähköpostini on suojattu ”roskapostilta”.

Kaikkien ehdotusten tulisi pohjautua aina realismiin, eikä haihatella ja siten tehdä itsestään pelleä, jolloin voidaan epäillä, että hänen muutkin ehdotuksensa ovat vailla realistista todellisuutta.

Vimeisin vaihtoi sinisen takkinsa kokomustaan, syynä oli lienee varmistaa, että hänet tulee valituksi seuraavassakin eduskuntavaalissa, joten ei siinä mistään aatteesta ole kyse.

Eduskunta laatii lakeja työkseen. jotka Presidentti hyväksyy, jos hyväksyy.

Työ ei kuitenkaan ole itsenäistä, koska eduskunnassa vieraillee päivittäin useita lobbarreita eri aloilta painostamassa tai lupaamassa edustajille jotain hyvää ja kaunista.

Aikaisempina vuosina eduskunta käytti usein konsulttifirmoja hyödykseen suurella rahalla, (Vai käyttikö konsultt-ifirma eduskuntaa hyväkseen suurella rahalla?) Eduskunta ei itsenäisesti osannut ratkoa ongelmiaan, vaikka heillä on 200

”asiantuntijaa” ja vielä enemmän avustajia sekä eri ministeriöiden runsas asiantuntemus. Sen jälkeen kun konsulttfirmoista tuli suuri poru, niin tiedot alettiin salaamaan, se tuskin on vähentänyt konsulttien käyttöä. Näistä käytöistä tai keskusteluista ei ole enää minkäänlaista dokumentteja saatavilla, ei edes sitä kuka kävi ja millä asialla ja kenen kanssa on sovittu jotain. Tiedot on julistettu salaisiksi. Aikaisemmin kaikki dokumentit arkistoitiiin, sittemmin tiedot olivat julkisia yhden vuoden ajan. Nyt salauksen varmistamiseksi tiedot tuhotaan päivittäin. Joten eduskunnasta on tullut salaseura jonka ei tarvitse tehdä tiliä kenellekään.

Yksi merkittävä tekijä tässä muutoksessa on ollut liian läheiset perhe- tai sukulaisuussuhteet valittaessa toimijoita valtion rahoittamiin hankkeisiin. Sellaiset tiedot on nyt julistettu salaisiksi, eikä niitä saa tiedotusvälineet tonkia. Onko ”Isoveli” kieltänyt sen, vai onko itsesensuuri tullut aivan spontaanisesti mediaan?

On puhuttu salaliittoteorioista, minusta tuntuu ettei tämä ole pelkästään teoria, vai onko? Laki määrää asiakirjat julkisiksi, mutta tämä laki ei koske enää valtion hallintoa, ei ainakaan eduskunnan osalta. Historian tutkijat ovat voineet tutkia jopa tuhansia vuosia vanhoja asiakirjoja ja siten selvittää kunkin aikakauden tapahtumat. Nyt eduskunnan työ on muuttunut niin salaiseksi, että siitä on tullut ”Musta-aukko” historiaan, jota ei historian tutkijat voi mitenkään enää selvittää.

On muistettava, että **kansa on eduskunnan työnantaja**. Jos yksityissektorilla toimivassa firmassa joku tekee sellaista työtä josta ei ole mitään näkyvää dokumenttia tai tulosta olemassa, niin työnantaja erottaa sellaisen työntekijän armotta. Normaali työaloilla työnantaja ja työntekijä yhdessä sopivat työehdoista ja palkasta. Kuitenkin eduskunta on poikkeus, koska se voi yksipuolisesti määritellä omat palkkatasonsa ja etunsa kysymättä niistä työnantajansa mielipidettä. Mielestäni kansanedustajan palkan tulisi olla sama kuin tilastokeskuksen laskema koko kansan keskitulo. Tästä tilastosta voitaisiin leikata esimerkiksi 10 % kaikkein suurituloisemmista ja samoin 10 % kaikkein pienituloisimmista, jolloin se lienee vastaisi paremmin koko kansan keskituloa. Jos edustajat haluaisivat nostaa tulojaan, niin se olisi mahdollista vain jos koko kansan tulotaso nousee.

En jaksa uskoa, että hallitus tai edes ”rivikansanedustaja” tajuaa työttömien asemaa, koska heillä on niin suuret tulot itsellään ja aivan käsittämättömät edut senkin jälkeen kun he ovat jättäneet eduskuntatyön. Kun normaali työsuhteessa sanoutuu irti määräaikaisesta työsuhteesta niin ei silloin saa mitään irtisanomisesta maksua, ainoastaan jos työnantaja irtisanoo, niin saa irtisanomisajalta palkan, joka on enimmillään yksi kuukausi.

Eduskunnassa ja valtioneuvostossa on toisenlaiset käytännöt. Luin Apu lehdestä N:ro 8. 22.2.2018 sivulta 4 alkaen

merkillisen tiedon. Jutussa kerrottiin, että Suvi Linden tippui eduskunnasta vuonna 2011 ja saa 5000 euroa sopeutumisrahaa. Aluksi oletin, että se olisi irtisanomisajan palkka, mutta kuitenkin jonkinlainen epäily jäi jutun preesens muodon tähden. Joten asia oli jotenkin tarkistettava. Arvasin, etten saa selvitystä eduskunnan salaseuralta, joten kysyin asiasta Apu lehden toimitukselta. Toimistopäällikkö Samuli Isola vastasi näin: ”Ministerinä kahteen eri otteeseen toimineen Lindenin sopeutumiseläke on 5,000 – 6,000 euroa kuukaudessa. Linden voi nostaa eläkettä huhtikuuhun 2027 asti, jolloin hän täyttää 65 vuotta. (Mutta kumpi rahamäärä on käytännössä maksettava summa?). Paljonko kertyy 16 vuoden temättömistä töistä turhaa verorahojen tuhlausta? Onko se $12 \times 16 \times 5,000 = 960,000$ euroa, vai $12 \times 16 \times 6,000 = 1,142,000$ euroa, vai jotain siltä väliltä?

Miksi kansanedustajat ovat keksineet itselleen tämän automaatin? Ovatko he saaneet työnantajaltaan siihen luvan ja siunaksen, keneltä?

Jos opintotukea on maksettu liikaa opiskelijalle, niin Kela perii sen takaisin, eikä siitä voi kieltäytyä. Samoin jos työtön on saanut työtä, niin välittömästi myös loppuu työttömyys korvauksen maksaminen. Jos työtön on saanut vielä työttömyystukea, vaikka hän on jo aloittanut työt, niin häneltä peritään takaisin hänelle maksettu työttömyyskorvauksen se osa joka on maksettu liikaa. Mutta ovatko ministerit niin paljon

tasaarvoisempia kuin muut, että heille on maksettava myös tekemättömästä työstä palkkaa aina eläkeikään asti? Tasa-arvon nimissä tulee myös kansanedustuslaitoksen saada kansaan nähden tasa-arvoiseksi ja lopettaa senkaltaiset maksut sekä periä takaisin taannehtivasti tämä ”sopeutumisraha” koska ”työntekijällä” on ollut muuta palkkatuloa koko ajan. Jos työtön alkaa saamaan jotain työtuloa, niin silloin automaattisesti loppuu työttömyys korvaus, eikö näin tulisi olla kaikilla?

Kansanedustajien eläkelakia muutettiin 1.3.2011 siten, että ennen varsinaista sopeutumiseläkkeen sijaan sopeutumisrahaa. **Sille ei ole määrätty ylärajaa.** Eduskunnan tilitoimiston toimistopäällikön Pertti Rosilan laskelmien mukaan maksimimäärä voisi olla 7,000 euroa kuussa. **Yksittäiset eläkkeet eivät ole julkista tietoa.**

Sopeutumisraha on tarkoitettu väliaikaiseksi tulolähteeksi niille ex-kansanedustajille jotka eivät työllisty heti eduskunnasta putoamisensa jälkeen.

Miksi tämä periaate ei toimi käytännössä? Syy on yksinkertaisesti ihmisten **ahneudessa** ja **epärehellisyydessä** sekä **valvonnan puutteellisuudessa**, joka mahdollistaa valtiolta **varastamisen**. Eikö valtio ole velvollinen perimään takaisin kaikki valheellisin perustein nostetut sopeutumisrahat?

Kuitenkin vanhan sanonnan mukaan: ”Ei korppi korpin silmää puhkaise”, ei myöskään nykyisetkään kansanedustajat tule puuttumaan asiaan, koska tietävät, että hekin pääsevä saman sopeutumisrahan saajiksi ja siten varmistavat tulevaisuutensa tulolähteen. **Ainoastaan lain tai asetuksen nimi tullaan muuttamaan.** Maaliskuussa 2015 39 ex-kansanedustajaa nosti sopeutumiseläkettä. Nykyisestä eduskunnasta tulee arviolta 60 lisää. (Lähde Keva.) Miksi entisistä ministereistä ja kansanedustajista on tehty yhteiskunnanloisia, joita nyt oletettavasti on kymmenittäin sopeutumislain piirissä. Mistä saa luotettavan tiedon tai tilaston siitä, kuinka moni henkilö on tälläkin hetkellä loisimassa verorahoin olemalla samanaikaisesti muualla palkallisessa työssä. Se on varastamista, josta rikoslaki määrää jonkinlaisen rangaistuksen, tai sitten ei, jos on vähänkin tasa-arvoisempi.

Puoluetuki

Suomen eduskunta hyväksyi puoluetuen 14 joulukuuta 1966 äänin 127 – 53 ja se otettiin käyttöön vuoden 1967 alusta lukien. Eli se on ollut voimassa 100 vuoden itsenäisyysajasta puolet. Kuinka puolueiden talous toimi ensimmäisen puoliskon aikana ja sitä ennen? **Ovatko puolueet valtion palkollisia?**

Kirjassa on kolme Tarinaa. Ensimmäinen on "Demokratia ja tasa-arvi. Sen "Punaisena lankana" on ihmisoikeudet ja tasavertaisuus lain edessä. Toisena tarinana on "Punaviiniä" ja kolmantena tarinana on "Skenaario". Näissäkin jatkuu sama "punainen lanka", mutta niiden kerrontatyyli poikkeaa oleellisesti ensimmäisestä. Ne ovat enemmän "viihteellisiä".

